

Indbruddet

af Charlotte Krainert

Indhold

En stille morgen	4
Filmen	6
Naboerne	8
Jens står op.....	9
Lise vil gerne til byen.....	10
På vej til byen.....	12
Hjemme.....	13
Alarmer	15
Larsens hund	15
Indbrud	17
Diskussion.....	18
En formiddag på landet.....	21
Efter frokosten.....	22
Hjemme igen	24
Mandag morgen hjemme	25
Kø	25
På arbejde.....	26
Tanker i bilen	27
Brugsen	28

Hjem med is.....	29
Lise ringer til Jens	30
Lise snakker med Frank	30
Jens kommer hjem.....	33
Spor efter en tyv.....	35
Lise og Jens snakker om tyveri	36
Frank ringer på	39
Politiet.....	40
Alene hjemme	42
Hos Frank og Niels	44

En stille morgen

Solen er lige stået op.
Gardinet er trukket for,
men Lise kan ikke sove.
Hun kan høre de morgenfriske fugle.
De synger deres morgensang
og snakker med hinanden.

Hun står stille ud af sengen.
Jens skal ikke vågne.
Han er kommet sent hjem fra arbejde.
Han vil gerne sove længe.

Det er lørdag.

Hun sætter kaffen over.
Kaffemaskinen larmer.
Den skal snart afkalkes.
Den larmer,
og den er ikke langsom.

Lise er også langsom.
Hun har tid nok.
Det er dejligt at have fri.
Hun skal ikke lave madpakker,
og hun skal ikke kalde på børnene.

Hun går ind i stuen og tænder for tekst-tv.
Hun vil læse nyhederne.
Det roder i stuen,
fordi de har set film aftenen før.
Der er tæpper og puder på gulvet.
Der er slikpapir på bordet.

Filmen

Det var en sjov film.

Den handlede om en familie,
som skulle på ferie.

Sommerferie.

De skulle til Spanien.

De fyldte bilen med ting.

De havde mad med.

De havde også stole med.

Der var så mange ting i bilen,
at familien ikke kunne se noget.

Vinduerne i bilen var næsten dækket af ting.

Der var en ting på taget,
og der var en trailer bag ved bilen.

Det så ud som om, de flyttede.

Men de skulle bare på ferie.

Lise smiler.

Hun tænker på filmen.

Familien mistede alting på vej til Spanien.
De tabte nogle af tingene.
Nogle af tingene blev væk på parkeringspladser,
hvor de var på toilettet.
Og så havde de indbrud i bilen,
mens de spiste frokost.
Deres bil var helt tom,
da de skulle hjem.
Ingen stole og intet tøj.
Og ingen trailer!

Lise drikker mere kaffe
og kigger ud af køkkenvinduet.
Hun kan se vejen vågne.
Naboen i nummer 14 går tur med hunden.
Det er en meget stor hund.
Heldigvis går den ikke frit.
Den ligner altså en hest,
tænker Lise.

Sådan en hund kan ikke være i en lejlighed.
Og tænk, hvis den skulle med på ferie.
Lise kommer til at grine.

Hun tænker igen på filmen.

Naboerne

I huset overfor er gardinerne trukket fra.

Parret der er også stået tidligt op.

De er lige flyttet ind,

så Lise kender dem ikke endnu.

De har hilst på hinanden én gang.

Det er to mænd,

der bor i huset.

Der er snart fest på vejen.

Så kommer de til at snakke sammen.

Alle fra vejen plejer at komme til den årlige vejfest.

De spiser sammen i et stort telt.

Der er kun ét par,

der aldrig er med.

De er i 30´erne,

som de fleste andre.

De har børn, bil og arbejde som alle andre.

Men ingen dyr.

De har hverken hund eller kat.

Deres børn bliver nemt syg.

De må ikke drikke alting,
og de spiser ikke alt.

Måske er de også generte.

De hilser kun.

De snakker næsten aldrig med nogen.

Lises familie snakker meget.

De snakker næsten for to familier,
tænker Lise.

Jens står op

"God morgen,"

siger Lise til sin mand.

"Har du sovet godt, Jens?"

"Jo, tak,"

svarer Jens.

"Det var dejligt at sove længe.

Jeg løber ikke i dag.
Det må vente til i morgen.
Børnene løber heller ikke nogen steder.
De er oppe,
men de sidder ved computerne.
Mads spiller,
og Jacob ser film.
Det er både godt og ondt
med en computer på hvert værelse.
Men vi ser dem vel,
når de bliver sultne.”

Lise vil gerne til byen

”Skal vi ikke køre ind til byen og spise brunch,”
spørger Lise og kysser Jens.

”Godt, du spørger mig først,
for børnene siger jo altid ja.”

”Og du siger næsten altid nej,”
siger Lise.

”Så nogle gange er jeg nødt til at spørge børnene først.

Ellers ville vi aldrig komme væk fra den her vej,"
siger Lise.

"Lise.

Du ved jeg ikke kan lide byer.
Jeg er vokset op på landet.
Når jeg er i en storby,
kan jeg slet ikke se mennesker.
Jeg ser kun myrer.
Travle myrer, der vil hurtigt frem.
En helt masse ben."

"Jeg ved det godt.

Men for børnenes og min skyld.
Skal vi ikke spise brunch på en café
og gå en tur i byen bagefter?
Bare en lille tur.
Ikke noget med butikker.
Jeg kan godt vente med at shoppe til en anden dag,"
siger Lise.

"OK.

Vær du glad for,

at jeg ikke stod tidligt op.
Så havde jeg nok sagt nej,”
siger Jens.

”Hm,”
siger Lise.

På vej til byen

”Mads og Jacob.
Vi skal til byen og spise brunch,”
råber Lise og går mod det store badeværelse.

En time efter sidder de alle fire i bilen.
”Det er godt,
vi har to badeværelser,
ellers ville jeg være død af sult,”
siger Jens.

”Du kunne da bare have spist lidt derhjemme,”
svarer Lise.

”Er du da rigtig klog.

Jeg skal da have noget for pengene.
Sådan noget cafémad er dyrt.
Buffet er det eneste rigtige,
og så skal vi ikke tænke på at lave i dag,”
siger Jens.

Hjemme

”Så er vi heldigvis hjemme igen,”
siger Jens.

”Åh.

Det gik da meget godt.
Vi skulle da ikke vente ret længe på et bord.
Maden kunne vi bare gå op og tage så snart,
vi havde sat os,”
siger Lise.

”Det er netop det.
Først står man og venter,
og når man så endelig må sætte sig,
så skal man op og stå i kø for at få noget at spise,”
siger Jens.

"Men det var god mad."

"Det var da dejligt at høre,"
siger Lise.

"Så er det måske lidt lettere
at få dig med næste gang."

"Ja ja.

Tro nu ikke for meget.

Det er godt og billigt at være hjemme,"
siger Jens.

"Hvorfor var det lige vi blev gift?"
spørger Lise.

"Min charme og lyst til at glæde andre,"
svarer Jens.

"Godt,
du lige gjorde mig opmærksom på det,"
siger Lise.

Alarmer

”Har du set nyhederne?”
spørger Lise.

”Jeg så lidt, mens jeg børstede tænder,”
svarer Jens.

”Noget specielt,
du tænker på?”

”Vi har røgalarmer,
men ingen tyverialarm.
Vi kan vel også få indbrud her,”
siger Lise.

Larsens hund

”Larsens i nummer 14 havde indbrud sidste år,
og de har oven i købet en hund,”
siger Lise.

”Hund?
Det er og bliver en hest.

Larsens tror,
de har købt en hund,”
siger Jens.

”Ja ja.

Men vi kan jo ikke blive ved med
at kalde den for en hest.

En dag går det galt,
når vi taler med dem.

Tænk på drengene.

De hører os hele tiden sige:

Larsens og hesten.

Hvad nu hvis Jacob spørger dem,
om han må gå en tur med deres hest?”
spørger Lise.

”Den må de da have hørt før.

Ellers kan de da selv regne ud,
at det er deres hund,

han mener,”

siger Jens.

Indbrud

”Men hvad var det for noget med tyverialarm?”
spørger Jens.

”Jo.

Jeg læste på tekst-tv,
at antallet af indbrud er stigende.
Tyvene elsker boligområder som vores.
Især om dagen,
hvor folk er på arbejde.
Så er der ingen hjemme.
De kan i fred og ro tage alt,
hvad de vil have,”
siger Lise.

”Ligesom en buffet?
De kan da tage en kop kaffe,
mens de tænker over,
hvad de vil have,”
siger Jens.

”Så må vi hellere afkalke kaffemaskinen.

Nej.

Ikke mere sjov.

Drengene ville blive bange,

hvis de kom hjem, og alt var væk.

Hvis deres tv og pc pludselig ikke var der mere,”

siger Lise.

”Det er lige før,

det ville være en fordel.

Hvilken ro vi ville få i huset,”

siger Jens.

Diskussion

Og så ville vi få en chance for at lære,

hvem der er Jacob,

og hvem der er Mads,”

siger Jens.

”De er på de værelser hele tiden.”

”Nej.

I går sad vi faktisk i stuen og så en film sammen.

Det var rigtig hyggeligt.

Men du var jo på arbejde,”

siger Lise.

”Det kunne altså snart være rart at se dig hjemme en fredag aften.”

”Men du kan godt bruge pengene.

Til brunch!”

siger Jens.

”Nu skal vi ikke diskutere,”

siger Lise.

”Nej.

Selvfølgelig skal vi ikke det.

Det er weekend,

og vi skal slappe af og hygge os.

Pludselig er det mandag igen.

Jeg er nu glad for det arbejde.

Men jeg er også glad for drengene

og vil gerne se dem noget mere.

Da de var helt små,

legede de i stuen.

Nu er de bare på deres værelser.
Og de sidder foran en computer hele tiden.
Da jeg var dreng..."
siger Jens.

"Søde Jens.
Da du var dreng,
boede du på landet.
Og det var en helt anden tid.
Vores drenge er helt normale.
Mads går også til fodbold.
Og Jacob til spejder.
Det er da sunde interesser,"
siger Lise.

"Ja.
Så bliver de nok ikke tyve som voksne,"
siger Jens.

"Men Jacob går nu kun til spejder,
fordi der er kage hver gang.
Og kage er altså ikke særlig sundt."

"Men jeg har nu købt en kage til kaffen,"

siger Lise.

”Sådan en med frugt på.

Så den er nok for sund for dig og Jacob.”

En formiddag på landet

Søndag starter Jens dagen med en løbetur.

Cyklen står godt i skuret.

Den er gået i stykker.

I flere måneder har den stået der.

En eller anden dag skal den laves.

Men ikke i dag.

I dag besøger de Jens bror og hans kone,
som bor på landet.

Nu har de forældrenes gård
og har mange dyr.

De har også en masse maskiner,
så der er nok at se på for Mads og Jacob.

”Må vi prøve at køre traktor,”
spørger Mads.

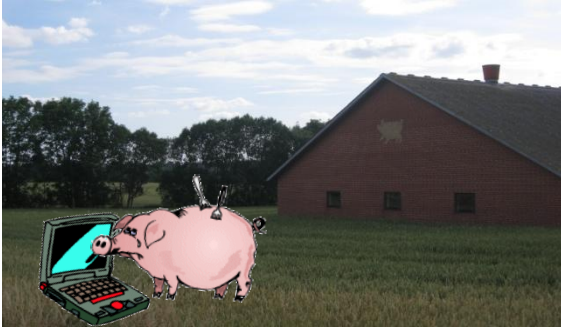
“Jeg vil også prøve,”
siger Jacob.

Efter frokosten

Efter frokosten går de rundt og ser på det hele.
Der er en stor have.
Der er mange træer og blomster.
Drengene leger i træerne,
og Jens er meget glad.

“Se!
Det er rigtig drengeleg,”
siger han og griner.
Drengene spiller kort bagefter.
Men allerede efter kaffen,
sidder børnene foran en computer igen.

“Børn på landet har også computer og tv,”
siger Lise og smiler til Jens.

"Men se nu markerne!

Snart går de i gang med maskinerne,"
siger Jens.

"Nu er de grønne. I maj var de gule.
Hvilken dejlig lugt.

Man kan næsten blive helt væk.

Ikke i ben og høje huse,
men i gule blomster.

Frisk luft og masser af plads!"

"Du burde flytte tilbage til landet,"
siger Jens' bror.

"Ja.

Spørg du Lise,

der er en ægte bybo.
Hun synes,
det er nok,
at vi bor i et boligområde kun med huse,”
siger Jens og kigger på Lise.

”Vi har ingen dyr.
Jo, nogle fisk og en fugl.
De kommer ikke ud.
Vi har ingen rigtige dyr,”
siger Jens.

”Jo. Naboens hest,”
siger Lise og griner.

Hjemme igen

Da de kommer tilbage til deres hus,
ser det meget lille ud.
Haven ser heller ikke stor ud.
Den vokser kun i højden.

Der er nok at passe,
når begge voksne arbejder på fuld tid.
Men det er og bliver et hus uden marker.

Mandag morgen hjemme

Mandag morgen er alt normalt.
Lise laver madpakker til drengene,
som råber af hinanden.
Jens er ved at komme for sent,
men husker indkøbslisten.
Jacob kan ikke finde sine bøger.
Mads spilder en liter mælk på bordet.

Kø

Lise sidder i bilen som mange andre.
Hun sidder i kø.
Hun hører musik i radioen.
Hun skal være på arbejde kl. otte.

Nogen arbejder hjemmefra.
Men hun vil gerne se sine kolleger hver dag.

Og den gode frokost i kantinen.
Hjemme ville hun glemme at spise.

Hun drikker lidt vand.
Det er godt at have en flaske vand med i bilen.
Det er allerede varmt.
Hun tænder for bilens aircondition.
Musikken er for høj for et varmt hoved.
Og så er det en sang,
der handler om regn!
Hun skruer ned for lyden.

Endelig!
Bilen kan køre igen.

På arbejde

Hun kommer ikke for sent.
Tre minutter i otte parkerer hun bilen på parkeringspladsen.
Hun er klar til dagens arbejde.

Hun når alt på skrivebordet,
og hun ringer til flere kunder.

Chefen giver is til alle om eftermiddagen,
fordi det er så varmt.

Klokken 16 kører hun hjem igen.
Det har været en god arbejdsdag.

Tanker i bilen

Der er mange mennesker,
der skal hjem nu.

Der er mange biler.

Alle skal hjem og lave mad.

Tage af bordet og fylde opvaskemaskinen.

Vaske tøj og snakke med dem derhjemme.

Se tv-avisen og måske en film eller et haveprogram.

Hvis de ikke falder i søvn på sofaen.

Hun får en idé.

Hun vil køre forbi Brugsen
og købe is med hjem til drengene.

Drengene er blevet så store,
at de selv går hjem fra skole.

Hun skal ikke hente dem i SFOen.

Lise har god tid.

Jens har lovet at købe ind,
så hun slapper af nu.

Brugsen

Lise drejer af og kører et par kilometer.

Hun parkerer ved Brugsen,
men tager ikke en indkøbsvogn.

Hun tager nogle chokoladeis.

Bare de ikke smelter,
inden hun når hjem.

Hvorfor er der ikke en iskø?
tænker Lise.

Der en kvinde,
som giver Lise sin plads i køen.
Heldigvis.

Is

Lise sætter sig i bilen igen og kører hjem.

Folk er begyndt at komme tilbage fra skole og arbejde.

Et par piger leger på fortovet.

Lise vinker til dem.

Hun parkerer bilen og

tager is med.

Hun låser bilen og går hen mod huset.

Hun tager nøglen til huset frem.

Lise låser op,

åbner døren og står helt stille.

Der har været nogen i huset.

Alt er taget ud af skabene i gangen.

Intet ligger,

hvor det skal.

Men mangler der noget?

Hvem har været der?

Eller endnu værre:

Hvis nu tyven stadig er der!

Lise ringer til Jens

Lise tager sin mobiltelefon og går udenfor igen.

Hun ringer til Jens.

Bare børnene ikke kommer hjem nu.

“Tag det helt rolig, Lise,”

siger Jens.

“Jeg er på vej.

Gå over til en af naboerne og vent der.

Jeg ringer til politiet på vejen hjem.

Der går en bus om 2 minutter,

så jeg løber nu.

Senest om en halv time er jeg hjemme.”

Lise snakker med Frank

Lise går over til Larsens og ringer på,

men de er ikke hjemme endnu.

Hun kan høre hunden derinde.

Så går hun over til de nye på vejen.

“Hej,”

siger Lise.

“Vi har haft indbrud.”

“Kom da indenfor.

Vil du have en kop kaffe?

Du ser helt bange ud,”

siger Frank,

som åbner døren.

“Niels er stadig på arbejde.

Han er politibetjent

og arbejder 7-15 denne uge.

Men han arbejder over.

Vi kan da ringe til ham,”

siger Frank.

"Nej.

Det gør ikke noget.

Jens, altså min mand,
ringer vist til politiet nu.

Han er på vej hjem fra arbejde.

Jeg blev bare så bange,"
siger Lise.

"Alt ligger på gulvet.

Og hvis nu tyven stadig er der,"
siger Lise.

"Det tror jeg ikke,
han er.

Det plejer at ske,
mens folk er på arbejde.

Det gør det hele nemt.

Er tyven kommet ind af en af dørene?

Eller måske gennem et vindue?"
spørger Frank.

"Ved det ikke.

Jeg løb hurtigt ud igen.

Jeg låste ikke engang døren efter mig,
men det kan vist også være lige meget nu,”
siger Lise.

Frank og Lise drikker kaffe i køkkenet.
De kan se over på Lise og Jens ´ hus.
De snakker om tyveri og arbejde.

Jens kommer hjem

”Der kommer din mand,”
siger Frank.

”1000 tak for snakken.
Jeg er mere rolig nu.
Kom over og få en kop kaffe en dag
og tag endelig Niels med,”
siger Lise.

”Ja, hvis der er kopper tilbage,”
siger Frank og smiler til Lise.

Jens og Lise giver hinanden et kram.

Så går ind i huset sammen.

"Hvad med drengene,"

spørger Lise.

"De er hos dine forældre.

Jeg ringede til dem,

inden jeg ringede til politiet,"

siger Jens.

"God idé.

Hvad med politiet?

Sender de nogen herud?"

spørger Lise.

"Nej, det tror jeg ikke.

De kommer kun,

når der er spor.

Vi skal ringe igen,

hvis vi der er spor efter tyven.

Vi skal vist bare ringe til vores forsikringsselskab.

Men jeg tror,

jeg tager nogle fotos,"

siger Jens og går ind på kontoret.

"Ja, ja.

Kameraet er væk.

Og computerne.

Hvad med det store fjernsyn i stuen?"

spørger Jens.

Spør efter en tyv

"Oh nej.

Der er bare jord over det hele.

Blomsterne ligger på gulvet.

Og fjernsynet er væk.

Hvad med mine smykker?"

spørger Lise og løber ind i soveværelset.

Smykkerne er også væk.
Hun kan også se jord i soveværelset.
Tyven må være startet i stuen.

"Han er kommet igennem et vindue i stuen,"
siger Jens.
"Prøv lige at se her!"

Vinduet er brudt op.
Heldigvis har tyven ikke slået et vindue i stykker.
Der er ingen glasskår.
Kun jord.

Lise og Jens snakker om tyveri

"Det er nok en narkoman,
der har været her.
De sælger tingene videre og får penge til narkotika,"
siger Lise.
"Jeg var over hos de nye naboer,
mens jeg ventede på dig.
Frank var hjemme,
men Niels var på arbejde.

Han er faktisk politibetjent.”

”Så er det en skam,
han ikke var hjemme,
da indbruddet skete.
Det kunne have været rart at få fat i den tyv,”
siger Jens.

”Men hvis vi nu selv havde været hjemme,”
siger Lise.

”Så var de ikke kommet ind.
Tyvene plejer at ringe på først.
Meget venligt, ikke?”
siger Jens.

”Men alle de hjemmerøverier,”
siger Lise.

”Vi bor for tæt på andre mennesker
og vi har ikke en dyr bil.
Jeg tror ikke,
de kommer her.

Den gamle Peugeot tager de ikke.
Måske får de ligefrem ondt af os,
hvis de ser den.
Det kan være,
de stjæler en Audi og giver den til os af venlighed.

Nu skal du ikke blive bange.
Vi køber et alarmsystem.
Men hvad med ekstranøglen?
Hænger den stadig i det lille skab i gangen?”
spørger Jens.

”Pokkers.
Nøglen er væk.
Tyven ved,
at vi får alle tingene igen.
Han ved,
forsikringsselskabet betaler.
Om kort tid får vi måske indbrud igen.
Tyven behøver ikke engang at bryde ind i huset.
Han kan låse sig ind,
ligesom vi plejer at gøre.
Vi må skifte låsene ud og købe et alarmsystem.

Jeg ringer til politiet igen,”
siger Jens.

Frank ringer på

Det ringer på døren.

Det er Frank.

Han spørger,

om han skal hjælpe med noget.

Han inviterer dem også på aftensmad.

Jens byder ham ikke indenfor.

”Ikke for at være uhøflig,

men vi må hellere sætte os udenfor.

Jeg henter et par stole fra haven,”

siger Jens.

Frank, Jens og Lise sidder og snakker.

Pludselig siger Lise:

”Isene!

Hvor har jeg lagt isene?”

”Der ligger nogle ved døren,”

siger Frank.

”Det er vist lige meget nu,”

siger Lise.

”De er smeltet for længst.”

Lise samler isene op og smider dem ud.

Så kommer der en politibil.

En betjent stiger ud.

Frank siger farvel og går over til sig selv.

Politiet

Betjenten er ung,

men ikke særlig hurtig.

Måske plejer han at sidde ved et skrivebord.

Han kan sikkert fange en myg,

der sidder på hans arm.

Men Jens tror ikke,

betjenten kan fange en tyv.

Betjenten tager papir frem og skriver.

"Har I foto af jeres ting?"

spørger han.

"Nogle gange dukker de op igen."

Betjenten kigger på døren.

Han finder lidt rød maling.

Han tager et foto.

"Vi vil købe et alarmsystem,"

siger Lise.

"Det er da en god idé,"

siger betjenten.

"En tyv kan altid komme ind,

hvis han vil.

Ja, jeg siger HAN.

Det er mest mænd,

der vælger det job.

Men tyven skal være hurtig.

Naboerne kan høre alarmen og ringer måske efter hjælp.

Eller en vagt kommer ud,

men det er lidt dyrt."

“Vi finder på noget,”
siger Jens.

“Vi ringer til forsikringsselskabet i morgen.
Er der andet,
vi skal gøre?”
spørger Lise.

“Nej, og jeg er færdig her.
Der bliver lidt at rydde op,”
siger betjenten og går ud til sin bil.

Alene hjemme

Lise og Jens sætter sig i sofaen.
Drengene kan blive hos Lises forældre til næste dag.

“Lad os tage en fridag i morgen.
Så kan vi rydde op og gøre rent,”
siger Lise.

“Og købe nye computere og et fjernsyn,”
siger Jens.

"Børnene skal ikke se dette her rod.
Måske bliver de bange.
Måske tør de ikke gå hjem til huset uden voksne."

"Men måske skal vi netop ikke købe nye computere og fjernsyn,"
siger Lise.

"Hvad mener du?"
spørger Jens.

"Måske vil tyven fortælle os noget."

"Ja, at han mangler penge og ikke gider arbejde,"
siger Jens.

"Måske kan han ikke få arbejde.
Eller måske skal han bruge mange penge på narkotika.
Et almindeligt arbejde med en almindelig løn er måske ikke nok,"
siger Lise.

"Ja, ja,"

siger Jens.

”Men hvad mener du så, tyven vil sige?”
spørger Jens.

”Måske er ting ikke så vigtige.
Måske er det rigtigt, at børnene sidder på deres værelse.
At vi aldrig ser dem,”
siger Lise.

”Det var altså mig, der sagde det,”
svarer Jens.

”Men lad os da prøve et par måneder uden,”
siger Jens og smiler til Lise.

Hos Frank og Niels

De går over til Frank og Niels for at spise aftensmad.
De hygger sig og begynder at slappe lidt af igen.

”Skål.
Tak for invitationen.

Dejligt med venlige naboer,"
siger Jens til Frank og Niels.

"Ja,"
siger Lise.
"Det er godt,
vi kan hjælpe hinanden."

"Jeg kan desværre ikke love,
at vi både fanger tyven og finder tingene.
Men jeg skal gøre,
hvad jeg kan,"
siger Niels.

Han løfter glasset og siger skål.

"Jeg skal nok lade jer gøre arbejdet.
Selvom jeg løber et par gange om ugen,
løber jeg sikkert ikke hurtigt nok,"
siger Jens.
"Tyvene må I betjente tage jer af.
Men I behøver ikke finde tingene."

”Hvad vil det sige?”

spørger Niels.

”Ja. Vi er blevet enige om, at vi vil se vores børn vokse op.

I hvert fald et par måneder.

Så ingen pc og TV til os,”

siger Jens.

”Men vi kan da løbe sammen engang imellem.

Eller cykle.

Med lukkede øjne,

så vi ikke støder ind i tyven ellers jeres ting,”

siger Niels.

”Det kunne være hyggeligt.

Det er også lettere at komme af sted,

når man er to,”

siger Jens.

”Men jeg foretrækker at løbe, ”

siger Jens.

”En skam tyven ikke stjal din cykel,”

siger Lise.

“Men den er nok for gammel.”

“Ligesom mig,”
siger Frank,
og alle fire griner.